

Duif ...

*“Vogels hadden duif gepest
Dus kroop ze diep weg in haar nest
Daar bleef ze zitten, wekenlang
Haar nest, haar thuis, was haar gevang
Maar kijk, ineens, daar vloog ze weer
Maar vreselijk, niemand kende haar meer
Zorg dat het jou niet zo vergaat
En laat jezelf weer zien op straat”*

Al weken loop ik te denken of dit gedicht uit mijn poëziealbum een plekje in mijn column verdient, of ik hierover wil schrijven. Of ik wil schrijven over iets wat me zo getekend heeft, dat ik me tot op de dag van vandaag vogelvrij en angstig voel op straat. Ik wil een leuk en vlot mens neerzetten in de columns die ik schrijf, niet een vreemde vogel die zich niet kan redden te midden van andere mensen. Maar het verhaal zoemt als een bij voor de uitgang van mijn inspiratie, er kan niets anders uit.

Ik was net negen, toen dit gedichtje in mijn poëziealbum geschreven werd, door mijn leerkracht van klas vier. Ik was een paar weken thuis geweest van school, nadat ik door fysiek geweld van andere leerlingen een hersenschudding had opgelopen. Ik werd destijds veel gepest: met woorden als ‘je bent een levend vlooiencircus’, met uitingen als ‘ik wil niet naast je zitten want je bent vies’ en met het opwachten door groepjes klasgenoten die me bedreigden en sloegen.

Het is oud zeer, het is nu geen werkelijkheid meer. Het boekje heb ik jaren ver weg gestopt, maar het dook weer op bij het leeghalen van het huis van mijn moeder. Ooit heb ik gedacht dat ik de bladzijden met dit gedicht dicht moest plakken, dan zou niemand weten van mijn verleden. Dan zou niemand weten dat ik stom en vies was. De leerkracht zal het vast goed bedoeld hebben... Maar met mijn negen jaar begreep ik het niet, ik dacht dat hij me een dom vogeltje vond, dat het mijn eigen schuld was.

Nu ik ouder en wijzer ben en de nodige therapie-sessies heb besteed aan traumaverwerking, nu heb ik de moed om te bladeren in dat poëziealbum. Dat bestaat niet alleen uit dit gedicht. Er staan ook gewone en lieve rijmpjes in van grootouders en

nichtjes. Het staat in de kast bij mijn andere monumentjes van ‘kind-zijn’.

Langzaam deuk ik uit. Langzaam word ik één met het kind in mij. Een prachtige vogel, die zich in wil zetten voor het verbinden van mensen met een huidaandoening. Om samen de wereld mooier te maken. Om gezien te worden!

Liefs, Karin